

## Οργή Θεού

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Αρχιμανδρίτης π. Ιάκωβος Κανάκης, Δρ. Θεολογίας](#)



**Συχνά έννοιες πού υπάρχουν ή σχετίζονται με την Βίβλο, έχουν παρερμηνευθεί, σχεδόν «κακοποιηθεί» και η ζημία δεν είναι μικρή. Αφού, μια παρερμηνεία μίας λέξης μόνο, μπορεί να οδηγήσει σε λανθασμένα νοήματα και συμπεράσματα, ακόμα δε και σε μια άστοχη στάσης ζωής. Τέτοια περίπτωση είναι η έκφραση «οργή Θεού».**

Ας δούμε πρώτα ετυμολογικά την λέξη οργή. Υποστηρίζεται, όχι όμως με βεβαιότητα, ότι προκύπτει από το «ορέγω» (απλώνω- επιθυμώ κάτι έντονα). Ως αρχική σημασία δηλώνει «φυσική διάθεση, χαρακτήρα, ιδιοσυγκρασία» και αργότερα εξελίχθηκε σε «βίαιη συμπεριφορά, αγανάκτηση, θυμό». Με αυτήν την έννοια απαντά στην Παλαιά Διαθήκη, διαζωγραφίζοντας έτσι, ίσως επειδή η εποχή το επέβαλλε, το Πρόσωπο του Θεού. Ο Ησαΐας αναφέρει: « Όταν επέλθη ο θυμός ούτος του Κυρίου του Παντοκράτορος και ο ουρανός θα συμμετάσχη του θυμού του Κυρίου και η γη θα σεισθή εκ θεμελίων» (13,13). Η λέξη οργή υπάρχει πολλές φορές μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά όπως θα δούμε, συχνά και στα βιβλία αυτά, πρίν ακόμα την Σάρκωση του Λόγου, αχνοφαίνεται η πραγματική της

σημασία. Έτσι, οι άνθρωποι έδιναν ανθρώπινα χαρακτηριστικά στον Θεό, χωρίς όμως ο Θεός να είναι «κατ'ουσίαν» οργίλος και γενικότερα να έχει παρόμοιες ανθρώπινες συμπεριφορές καί αδυναμίες. Ο Θεός γνωρίζουμε ότι είναι αγάπη, αλλά αυτό θα φανεί στην Καινή Διαθήκη κυρίως ( Α΄Ιωάν.4,7).



Αφού όμως ο Θεός δεν οργίζεται πώς εξηγείται η έκφραση «οργή Θεού»;

Πρόκειται για την άρση από τον άνθρωπο της χάριτός Του. Ήδη από την Πτώση των πρωτοπλάστων, η «οργή» αυτή εισήλθε στα ανθρώπινα. Οι άνθρωποι μετά την πτώση γεννιούνται εκ φύσεως «τέκνα οργής» (Εφ.2,3).Ο άνθρωπος μεταπτωτικάβρέθηκε γυμνός και ντροπιασμένος. Έχει απολέσει πλέον κληρονομικά την «θεικήπανοπλία», που τον προστάτευει από τις μεθοδείες του διαβόλου και τον ενισχύει στην προσπάθεια αποκοπήστων παθών του. Η Χάρη του Θεού, όταν υπάρχει, τον βοηθά να «βλέπει», διαφορετικά ζει στο σκότος. Η Χάρη του Θεού είναι που ομορφαίνει την ζωή του ανθρώπου, την γεμίζει. Η έλλειψή της εκφράζεται ως «οργή Θεού». Το κατά Ματθαίον (3,7) μιλά και για «μέλλουσα οργή», η οποία αφορά σε όσους θα παραμείνουν αμετανόητοι μέχρι το τέλος της ζωής τους. Σε όσους δηλαδή άρεσε το σκοτάδι και το συνήθισαν.Αφορά στους αμετανόητους δηλαδή.

Ο πιστός καλείται και προτρέπεται να κατασιγάσει την έμφυτη αυτή οργή του

(Εφ.4,31). Όμως η Χάρη, ανάλογα με τον τρόπο που ζει και κινείται ο άνθρωπος, έρχεται και φεύγει, το ονόμασαν αυτό «παιχνίδι της χάριτος του Θεού». Όταν ο άνθρωπος μετανοεί, έλκει πάλι την χάρηκαί ο Θεός τον χαριτώνει εκ νέου. Άλλωστε γνωρίζουμε ότι το μόνο σίγουρο πού κάνει ο Θεός, είναι μία καλή καταδίωξη στον άνθρωπο, πού την γνωρίζουμε και την ψάλλουμε στους ναούς: « Το έλεός σου Κύριε καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου». Δεν χρειάζεται να δίνουμε κανένα χώροστην «οργή», σε αυτό προτρέπει και ο κορυφαίος των Αποστόλων Παύλος,«μη εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή» (Ρωμ.12,19).

Οι Πατέρες της Εκκλησίας και κυρίως ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής «στοχεύει» περί του θέματος, και αναφέρει ότι η «οργή του Θεού» είναι οδυνηρό αίσθημα εκείνων πού παιδαγωγούνται. Με αυτήν ο Θεός οδηγεί τον άνθρωπο στην συστολή και στην ταπείνωση, όταν βλέπει την έπαρση του νου του. Τον οδηγεί στην συνειδητοποίηση της αδυναμίας του, την οποία όταν νιώσει αποβάλλει από την καρδιά του. Λειτουργεί θεραπευτικά. Το αναφέρει σαφώς: «Οργή του Κυρίου είναι διακοπή της χορήγησης των θείων χαρισμάτων, η οποία γίνεται προς το συμφέρον του, σε κάθε νου που υψηλοφρονεί και επαίρεται και καυχιέται σα να ήταν δικά του κατορθώματα τα επιτεύγματα που του παραχώρησε ο Θεός».

Όταν με την οργή έχουμε άρση της χάριτος του Θεού, ο άνθρωπος «ασθενεί» και αν αυτό δεν αλλάξει νεκρώνεται, είναι ζωντανός νεκρός, «άχαρος». Δεν έχει κανένα ενδιαφέρον όχι μόνο για τα πνευματικά του, αλλά ούτε καν για άλλα, πού του έδιναν κάποια «κοσμική» χαρά. Ή «άρση» κάποιες φορές μπορεί να συμβεί χωρίς την ευθύνη του ανθρώπου, αλλά για παιδαγωγικό-πνευματικό λόγο, σε όσους το αντέχουν. Σε όσους έχουν αφήσει εντελώς τον εαυτό τους, στα χέρια του Θεού, προκειμένου να τους «σμιλέψει».

Τελικά, ο αγώνας της ζωής είναι να μην διώχνουμε την χάρη αυτή του Θεού από μέσα μας, με την θέλησή μας.Με τα έργα μας και τις σκέψεις μας. Σε κάθε Θεία Λειτουργία το ζητούμε: «Υπέρ του ρυσθήναιημας από πάσης θλίψεως, οργής...». Στο βάπτισμα μας λάβαμε πλούσια την Χάρη, όπως και πολλά χαρίσματα από το άγιο Πνεύμα. Αυτά χρειάζεται εργασία και προσοχή να διατηρηθούν και να αυξηθούν.

Τελειώνουμε με μία νουθεσία του αγίου Μαξίμου: «Για εκείνον πού επαίρεται για την πράξη του, τον περιμένουν τα άτιμα πάθη, και εκείνον που υψηλοφρονεί για την γνώση του, επιτρέπει η δίκαιη κρίση να κάνει λάθος στην αληθινή θεωρία».

<https://bit.ly/3Hn0wSB>